

Trei camarazi de război

În anul 1857, când englezii au trebuit să poarte un război sângeros și cu multe pierderi pentru menținerea dominației imperiului lor colonial din India, în țară fuseseră recrutate permanent grupe de rezervă. Printre cei mulți, care s-au pus la dispoziția patriei pentru expediția militară indiană, erau și trei prieteni dintr-un orășel al Irlandei. Erau cam de aceeași vârstă, toți trei erau meșteșugari, dar după caracter și temperament erau foarte diferiți unul de celălalt. După ce obținuseră o instruire săracăcioasă, fuseseră trimiși spre India cu următorul transport. Cu un curaj voios au spus bun-rămas patriei lor. Sperau că după câțiva ani se vor întoarce victorioși, încărcăți cu comorile țării fabulos de bogate.

Dar inima omului își propune calea, dar Domnul îi îndreaptă pașii. Ca urmare a climei neobișnuite și a uriașelor cerințe pe care le presupunea un marș în interiorul țării, doi dintre prieteni s-au îmbolnăvit grav. Amândoi au ajuns în lazaret. Aici s-au cunoscut cu un creștin credincios, căruia îi datorăm următoarele informații.

Jakob, așa povestește garantul nostru, zăcea deja de câteva zile în lazaret împreună cu prietenul său, când l-am cunoscut eu. Frigurile foarte violente de la început cedaseră semnificativ, așa că el putea fără efort să discute cu mine. La cererea mea mi-a împărtășit bucuros biografia sa și m-a rugat apoi să-l informez despre cele mai recente evenimente de război. După ce am făcut aceasta așa de bine cât am putut, l-am întrebat dacă pot să-i citesc un capitol din Sfânta Scriptură.

„Nu pot să vă interzic aceasta”, a spus el pe un ton care trăda deslușit antipatia sa de a auzi despre lucrurile divine. „Dar trebuie să vă spun că niciodată nu m-am interesat de chestiunile religioase, iar acum, după ce am devenit soldat, am și mai puțin chef de ele decât înainte.”

În ciuda acestui refuz, mi-am deschis Noul Testament și i-am citit câteva pasaje care vorbesc atât despre necesitatea convertirii, cât și despre marea fericire a unui om care a devenit sigur de iertarea păcatelor sale. Dar bolnavul asculta numai cu repulsie vizibilă. Așa că am închis cartea și am încercat să ajung la conștiința sa prin câteva cuvinte serioase. I-am spus că este primejdios să respingă mesajul plin de har al lui Dumnezeu și este nevoie să devină sigur de iertarea păcatelor sale prin credința în Isus Hristos. Dar cuvintele mele au făcut la fel de puțină impresie ca și pasajele citite din Scriptură. După aceea am vorbit despre moarte și eternitate și am încercat să ating conștiința bolnavului prin a-i da să înțeleagă că dacă el nu-L accepta pe Cel care îi oferea gratis iertarea și mântuirea, Îl va vedea cândva ca Judecător, Căruia Îi este dată de Dumnezeu toată judecata și care îi va judeca apoi potrivit dreptății Sale divine pe toți cei care nu au urmat invitația Sa prietenoasă din timpul prezent al harului. Dar și acest indiciu a rămas fără efect. Bolnavul nu voia să audă. Așa că m-am întors trist de la el și m-am dus la Matthias, al cărui pat era foarte aproape. Acesta m-a primit cu totul altfel decât compatriotul său. El s-a declarat imediat pregătit să citească cu mine Cuvântul lui Dumnezeu.

În zilele următoare mi-am continuat vizitele la cei doi tineri. Dar Jakob rămânea la fel de insensibil. De câte ori mă apropiam de patul său se făcea că doarme, ca să nu trebuiască să mă asculte. Matthias, dimpotrivă, era de-a dreptul atent. Cu toate acestea, eu nu aveam impresia că cuvântul auzit ar fi atins conștiința sa.

Au trecut mai multe săptămâni. Starea fizică a lui Matthias rămânea la fel de îngrijorătoare. Dar Jakob s-a însănătoșit. Într-o dimineață m-a întâlnit în ușa lazaretului. Fusesse externat ca fiind sănătos. În treacăt mi-a strigat exuberant:

„Ei, n-am făcut bine să las deocamdată baltă moartea și eternitatea? Pentru acestea este timp și mai târziu. Sunt din nou sănătos și sper să mai trimit mulți indieni oacheși înaintea mea în eternitate.”

Am răspuns foarte speriat:

„Până deseară poate să fie altfel decât era de dimineață. Fiți atent! ...”

Dar era dus. Nu m-a mai auzit. Următoarea sa destinație era o cârciumă, apoi cazarma. Nefericitul! La avertizarea mea nu m-am gândit nici pe departe că vorbele mele se vor împlini textual cu el. Dar așa s-a întâmplat. Numai puține ore i-au mai fost acordate. Tocmai ajuns în cazarmă, el s-a prăbușit inconștient la pământ. A fost dus înapoi în lazaretul pe care îl părăsise în aceeași dimineață, aparent sănătos. Mai trăia, dar moartea apropiată îi schimbase deja trăsăturile. A mai deschis o dată ochii și când și-a recunoscut prietenul, pe Matthias, a strigat pe un ton de cea mai mare disperare:

„Matthias! – cuvintele bărbatului sunt adevărate – dar pentru mine – este prea târziu, - pentru totdeauna prea târziu! – Sunt pierdut, - pierdut pentru totdeauna!”

Erau ultimele sale cuvinte. Câteva clipe mai târziu și-a dat duhul. Ce sfârșit îngrozitor – sfârșitul unui om căruia harul și dragostea lui Dumnezeu îi fuseseră prezentate insistent, dar el nu voise să asculte. Că mai târziu era încă timp să se îngrijească de moarte și de eternitate, așa crezuse el în nechibzuința și în exuberanța sa. Se înșelase. După ce pierduse ocazia oferită lui, n-a mai existat alta. Amânarea a însemnat pentru el anulare, anulare pentru totdeauna.

Asupra lui Matthias, care fusese martor la cum a murit prietenul său, ultimele cuvinte ale acestuia făcuseră o impresie foarte puternică: „Prea târziu! – Pierdut pentru totdeauna!” Când l-am vizitat data următoare, el m-a rugat stăruitor să-i scriu imediat prietenului său, Edmund, al treilea din alianță și să-i aduc la cunoștință întâmplarea îngrozitoare. Chiar el mi-a spus ce să scriu și de-a dreptul l-a conjurat pe prietenul său să se gândească la sufletul său și să caute adăpost la crucea lui Hristos. Pentru mine personal era o dorință a inimii ca Dumnezeu să binecuvânteze aceste rânduri pentru inima tânărului soldat, necunoscut mie. Atât cât pot să spun, nici măcar Matthias n-a primit vreun răspuns la scrisoarea aceasta. La fel și zilele sale erau numărate. A mai trăit doar trei săptămâni și a suferit mult, dar și-a păstrat cunoștința până la capăt, așa că am mai putut să vorbesc cu el multe cuvinte. Dar dacă el l-a apucat într-adevăr pe Hristos prin credință, din nefericire nu pot să spun precis. Ziua va descoperi dacă el a găsit pace și iertarea păcatelor sale în sângele lui Isus.

Trecuseră câteva săptămâni de la moartea lui Matthias. Atunci, într-o seară, am primit vizita unui soldat, care m-a informat că un camarad de-al său, pe nume Edmund S., tocmai fusese dus în lazaret și mă ruga mult să-i fac o vizită. Cel nou-venit fusese grav rănit într-o luptă violentă de la Kanpur și era, după cum povestea camaradul său, foarte slăbit ca urmare a pierderii mari de sânge.

„Medicul spune, într-adevăr”, a adăugat tânărul ostaș, „că Edmund se va reface. Dar eu mă tem că n-o va mai duce mult. El vorbește despre cer aproape tot timpul și în ciuda tuturor durerilor este așa de fericit, încât, pur și simplu, nu este de înțeles.”

Îmi bătea inima de bucurie la această relatare. Eram convins că rănitul nu era altul decât ultimul dintre cei trei prieteni din Irlanda. L-am vizitat deja în dimineața următoare. La intrarea mea, bolnavul s-a ridicat în patul său, m-a privit mult timp fix și apoi a început să plângă tare în hohote. Lacrimile îi curgeau pe obrajii palizi și a durat mult până s-a liniștit. Apoi mi-a luat mâna, a apăsat-o pe pieptul său și mi-a spus cu un glas obosit:

„Rugăciunea mea este ascultată. Cât am dorit să vă văd! Căci după Dumnezeu, dumneavoastră vă datorez bucuria mea de acum, care a înlăturat toată amărăciunea morții. Inima mea a fost așa de dură, cum nu poate să fie decât inima unui păcătos, până am primit scrisoarea dumneavoastră. Ea mi-a fost înmănată seara, în tabără. Am citit-o la focul de strajă. Vestea despre sfârșitul îngrozitor al prietenului meu m-a zguduit profund. Abia am putut să citesc scrisoarea până la capăt și nu mă rușinez să vă mărturisesc că am plâns și am strigat tare. Camarazii mei nu înțelegeau că putea să mă zguduie atât moartea unui prieten. Au încercat să mă consoleze în felul lor, dar cu cât mă sfătuiau mai mult, cu atât mai nefericit deveneam. De fapt, nici ei nu știau ce mă putea ajuta. Trebuia să-L am pe Isus, pe care nu dorisem până atunci să-L cunosc. Abia în seara aceasta mi-am simțit starea îngrozitoare. Știam că eram pierdut și puteți să mă credeți că în noaptea aceea am trăit ceasuri îngrozitoare. Nicio mângâiere n-a venit în sufletul meu, nicio rază de lumină n-a străpuns întunericul în care mă aflam. Și cu cât citeam mai des scrisoarea dumneavoastră, în care îmi descriați dragostea Domnului Isus, cu atât mai greu mă apăsau la pământ păcatele mele. În ziua următoare am mers la un camarad care avea o Biblie. L-am rugat să mi-o împrumute. Am deschis toate pasajele pe care mi le-ați notat și fiecare cuvânt devenea un nou ghimpe pentru conștiința mea trezită.

Căci, după o viață plină de păcate, cum puteam să mai am dreptul la dragoste din partea lui Dumnezeu? Atunci am găsit pasajul: „Căci pe când eram noi încă fără putere, Hristos, la timpul cuvenit, a murit pentru cei nelegiuiți. Deoarece, pentru un om drept, abia dacă va muri cineva; pentru că, pentru cel bun, poate ar îndrăzni cineva chiar să moară; dar Dumnezeu Își arată propria Lui dragoste față de noi prin aceea că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi.” (Romani 5.6-8.) Acest pasaj mi-a dat curaj să sper că și pentru mine, cel pierdut, mai era posibilă salvarea și n-am avut liniște până nu l-am știut pe de rost. Cu cât meditam mai mult la el, cu atât mai mare îmi apărea dragostea lui Dumnezeu. La început am crezut, tremurând, dar apoi, frica mea a dispărut și în cele din urmă am putut cu inima fericită să accept ca sigur, că Domnul purtase pe cruce și păcatele mele și le îndepărtase – da, toate, căci doar mi-ați scris că „sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat” [1 Ioan 1.7]. Vedeți dumneavoastră, de aceea am dorit să vă văd, ca să vă spun cât de mult sunt iubit de Domnul Isus și de Dumnezeu prin El. Dar în același timp vreau să vă mulțumesc că m-ați condus la Dumnezeu și ați fost mijlocul că am avut parte de o asemenea fericire de nespus. Nu-i așa? Acum mă veți vizita chiar mai frecvent, ca să-mi citiți din scumpul Cuvânt al lui Dumnezeu. Eu personal nu mai pot citi. Măinile mele nu pot ține prețioasa Carte. Și doar mai am atât de multe de învățat înainte să pot pleca la El. Aș dori să-mi folosesc timpul scurt, pe care îl mai am de trăit. Veți veni, dragul meu, dragul meu prieten?”

Nu trebuie să spun că m-am declarat pregătit cu bucurie să îndeplinesc dorința muribundului – pentru că el era muribund, așa mi s-a părut din prima clipă, că era sigur. În fiecare dimineață mă grăbeam în lazaret, îndată ce-mi permitea munca. Era o bucurie să vezi cum omul fericit se atașa tot mai mult de Mântuitorul său. Gura sa revărsa laudă și adorare. Într-o dimineață mi-a strigat:

„Ieri am citit din Scriptura pe care mi-ați dat-o, cuvintele: „Dragostea lui Hristos ne constrânge să venim la El” [2 Corinteni 5.14]. Cât de adevărată este această remarcă! O, nu pot să găsesc cuvinte ca să descriu această dragoste. Nu pot s-o înțeleg, căci cu cât o privesc mai mult, cu atât mai mare și mai nesfârșită îmi apare. Dar sunt pe cale să-l văd pe Isus. În curând voi cunoaște mai mult despre El și în casa Tatălui, sus, voi înțelege complet dragostea Sa.

Pe când ședeam lângă el într-o duminică dimineață, el a spus printre altele:

„În curând, dragă prietene, voi fi la Isus. În curând voi debarca în portul odihnei eterne, fericite. Vă rog, citiți-mi un cuvânt care vorbește despre sfârșitul călătoriei mele!”

La aceasta am citit cuvintele de rămas-bun ale lui Isus către ucenici:

„În casa Tatălui Meu sunt multe locuințe. Dacă nu ar fi așa, v-aș fi spus; pentru că Mă duc să vă pregătesc un loc; și, dacă Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, vin din nou și vă voi primi la Mine Însumi, ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.” [Ioan 14.2,3].

Aici m-a întrerupt cu cuvintele:

„Da, da, așa este, scumpe Domn! Și pentru mine ai pregătit sus un loc. În curând voi fi la Tine. Doamne Isuse, tânjesc după Tine. Ochii mei se ridică spre Tine. Tu m-ai mântuit. Tu m-ai răscumpărat cu prețul scump al prețiosului Tău sânge. În curând voi fi la Tine, în curând Te voi vedea în minunatele locuințe ale casei Tatălui.”

Era impresionant să-l asculți pe acest tânăr, care nu cu mult mai înainte venise plin de speranțe într-o țară îndepărtată, iar acum stătea deja la capătul scurtei sale vieți. În loc de dezamăgiri existau pentru el numai bucurie peste bucurie. Apoi a căzut într-un somn adânc, care a durat aproape toată ziua – un semn sigur că se apropia sfârșitul. Acesta a venit deja în aceeași noapte. Stăteam la patul său. Puterile sale scădeau vizibil, dar din trăsăturile palide vorbeau și acum numai bucurie și pace. Când a făcut un efort ca să vorbească, m-am aplecat deasupra sa. El a șoptit cu glas deja întrerupt:

„Mă duc acum la Domnul, - ca să intonez sus – o cântare de laudă eternă. Sabatul meu – a început pe pământ. Îl voi continua – în cer. Vă mulțumesc încă o dată, - scumpe prieten, - că m-ați - condus – la izvorul mântuirii. – Ați salvat un suflet - de la moarte. – Domnul vă va - răsplăti.”

A tăcut epuizat. Doar buzele i se mișcau, rugându-se. Apoi a murmurat pentru sine cuvintele unei cântări, pe care eu o adăugasem, la îndemnul lui Matthias, în scrisoarea adresată lui:

O, bun Mântuitor, dragostea Ta,
Doar ea alină inima,
Pe păcătos l-atrage, îl spală curat
Pace-n nevoi și-n dureri dă ea.

Pe când încă mai șoptea aceste cuvinte, aproape de neauzit, pe fața lui s-a întins o paloare aproape transparentă. Îngerul morții se apropia. Muribundul mă privea fix. I-am luat mâna care se răcise și am întrebat:

„Edmund, sunteți fericit?”

Atunci, trăsăturile sale au fost din nou acoperite de zâmbetul bucuros, așa de bine cunoscut mie și cu un ultim efort a rostit cuvintele:

„Fericit – fericit! – Isus - mi-a – îndeplinit – dorința - - ”.

Mai mult n-am înțeles. Buzele s-au închis pentru acest pământ. Lupta morții a trecut aproape neobservată și sufletul eliberat s-a avântat spre culmile luminii eterne.

Povestirea mea s-a sfârșit. Cât de diferit a fost sfârșitul celor trei prieteni! Unul a plecat din lumea aceasta cu strigătul îngrozitor: „Prea târziu! Prea târziu!” Celălalt a plecat dincolo, și anume, cum mă tem, fără să aibă siguranța absolută a mântuirii sale, iar al treilea a adormit ușor și liniștit în Isus, triumfând asupra morții și a aceluia care are puterea morții. Într-adevăr, să mori așa, este un câștig!

O poveste tristă – își zice poate un cititor sau altul. Da, omeneste privit, așa este. Nu se împlinise niciuna dintre așteptările acestor trei prieteni. Dar nu este aceasta regula în viață? Nu se întorc cu catargul frânt cei mai mulți dintre cei care intră în viață cu pânzele foarte umflate? Așa că povestirea noastră nu reprezintă niciun caz de excepție. Și n-a găsit Edmund pe drumul său mai mult decât toate bogățiile lumii? Nu este el de invidiat pentru aceasta? Și dacă experiența sa, ca

și pățania celor doi camarazi ai săi, care trebuiau să determine un suflet sau altul să recunoască înșelăciunea speranțelor pământești și să apuce viața eternă în loc să se bizuiască pe ele, atunci povestea tristă a celor trei camarazi de război nu este împărtășită degeaba.

Titlul original: „Drei Kriegskameraden”
din *Samenkörner (Neue Folge 30) 1936*, pag. 85-95.